:3

F

71

21

51

מו

33

13

17

in

13

16

13

111

כי

מני

17 23

;7

פנ

סנ

7

S

in

13

קו

כנ

13

71

DI

מיי

37

53

37

10

37

201

32

nh

13

13

39

71

N

לו שנין המלום ושכרן ושונשן זוה אינו משכב ולשולם קבלת המלות בסתם מעכב דוהו עיקר הגירות וכמש"כ הרמב"ם דבעי קבלת המלות בשלשה יעוים].

ה) וראיתי כשת בס' בית ילחק חיו'ד חיב שכ"כ דכיון דאיכא אומרכא דמוכח, ולים בזה דברים שכלב אינם דברים, לא הוי קבלת גירות. גם מסתפק שם כנוף כדין דחין מקכלין בחון מד"ח אפילו דקדוק חחד מד"ם דלה נהבחר מפורש חי גם דישבד ליה גר, ומשבת דל"ח מהלל קלת רחיי דמהני, דחפיי למש"ם רש"י שסמך על חכמהו, אולם כיון דבריעבד ליה גר איך קבלו, ויש לדחות, ויעוי"ש שה"ר מע"ז ס"ר: דס"ל לחחרים דגר חובב הוא שקבל שליו כל המלוש האמורות בחורה חוץ מאיסור נכילה, ואס"ד דקכל פליו חון מד"א הוי גר, אמהי הוי גר מושב, הא הוי גר גמור, ואין זה ראי כלל, דאפילו אם נימא דקיים כל הסורה ומל ג"כ, אכל כא לא מכל דאין הסבילה ממלוום החורה שפישראל מחויב בה ממילא דלים גר, ומדרש"י והנחוק"י מכואר דמפרשים דלא מל ג"כ, וישוי' בירושלמי יבמות פית ר' שמואל בר חיים בר' יהודה בשם ר' חנינה גר וחושב תנלגלין שמהם י"ב חודש אם חזר בו הרי יפה ואם לאו הרי הוא כגוי לכל דבר, ר׳ שמואל כו' גר חושב לריך לקבל ע"מ שיכא אוכל נבילום ומי' בפ"מ שס. דל"ד מדבריהם דמקבלים שליהם למול ישוי"ם ואכמיל.

אך מסברה נרחם דכיון דקבלת מלות מעכב בודהי בעינן שיקבל שליו כל המצום, אלא שיש להסתפק אם אינו מקבל דקדוק אחד מד"ם דאפשר דמס"ת הוי גר כיון דקבל שליו כל מלות שבתורה, ואולי כיון דמילי דרבכן אתכייהו בלא תסור הוה כמתום של ד"ת ול"ם.

ו) רלענין הלכה, בפשומו נרחה שחין לביד כשר לקבלם לגירות, כיון שכונחה לשם חישות וגם חתר שנחגיירם אסורה לו, סלד נמען על הנכרים ונחגיירה דלא ישאנה, ומה שהשם מעכ"ם שמא חבוא לפני רשפארמער חמת הדבר שוהו חשם גדול שחול רשפחרתער לח סהי׳ הגירות כדת, דהא מבואר כסיי רס"ח ס"ג דקבלם המלום מעלבת אם אינה ביום ובשלשה לכו"ע והרי זהו ב"ד פסול ועדים פכולים, וגם דעלם קבלת המלות אם מפרושם של הרשפארמער בדעותיהם הכוזבות, הרי אין זה קבלת המלות ודמי לחון מד"ח, מ"מ חין לנו לחום לזה ועל הב"ד כשר להזדקק רק באופנים המבוארים בפוסקים לסלכה, וגם אין ללדד להתיר איסורא זומא כדי שלא לשבור ע"ה איסור חמור, וכמו שאמרו בעירובין ל"ב, וכמש"כ המהרשד"ם ללדד בכה"נ וכמשיכ ג"כ בשו"ת מוכר"ה לאכז, וה"כ לאמר דנשבור לכתחלה חיד"ר כדי שלח יעבור על חיסור דבה על הנכרים דע"י נשוחין הוי בפרססית ותסור מה"ח, והת בנ"ד דיש לחוש בזם בודאי שלא תשמור פתחי נדם ומבילה ויהי' בושל נדם בכרת [וילה"ם בזה לחש"כ הרחשונים בס"פ החגרש בזה"ז דליכח סמוכין הגירות מדרבנן ויש כח ביד חכמים בדבר גדול לשקור דבר מסית בקום וששה, ולפ"ז י"ל דמה"ח הום נכרים ואין בוס איסור נדס וכרם דהא אין זו גיורם אלא מדרבנן. אולם הא הרשב"א ביבמות פ' החולך מסיק דילפינן מקרא דלדורוסיכם דבכל הדורום מקבלים אף כוה"ו דליכא מומחים כמו דילפינן בכריתות מזה דלה בעינן הרלחת דמים ולדבריהם כוי גר מה"ם ואיסור נדה בכרת], ובנכרית אין איסור נדה ועי' תום' שנת דף ד' החילוקים בדין הם חומרים חעה כדי שיזכה חבירך 'ולפי החילוקים שם יש לוחר דלח שייך בכ"ד אומרים לאדם חמא כדי שיוכה חברך וגם מוכר"ח לאנז בדין הנפען מן האשה מסיק שאין מורים להיתר

ז) והבה אחרי ברשוחלולים שביחם בימי במלחשב הגדולם שהותר הגירות וגם הוכר על פי חק ונימופים

לזות שפתים איכא שנתגיירה שלא לש"ש כא בדישבד כלם גרים, אלא ע"כ ל"ל דלגירות בעינן לכו"ע לב שלם ול"א בוה דברים שבלב אינם דברים, ולפיכך אם באמת לא נתגיירה כלב שלם לא סוי גר דרק מלד סדין אמריק דלהלכה כלם גרים הם, ואמרינן דאגב אונסא גמרו בלב שלם, וחיישינן מלד הלפז שיאמרו שלא נתגיירה בלב שלם, וכחמת ליה גר, ומהחי משמח חוששים לו עד שתתברר לדקתו, אפשפ דמלד סדין אנו אומרים דחזקס דגמר בלב שנם, אבל אם באחת לא נתבייר בלב שלם ליה גירות, והוששין להחמיר עד שתחברר לדקתו, וכמו שפ' הרמב"ם בפי"ג מה' חיסויב המ"ו "שכל החוזר מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי השולם אינו מגירי הלדק. ואשפ"כ היו גרים סרבה מחביירים בימי דוד ושלמה בפני הדיומום, והין בי"ד סגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שמכלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם". ובהל' י"ז שם "אפילו כודם שבשביל דבר כוא מתנייר, כואיל ומל ומבל ילא מכלל העכו"ם וחוששין לו עד שיתבאר לדקתו". [וכ"ל מד' הריטב"א שכתב דפליגי בזה בכוחים אי גרי אחת הם אם נתגיירו בלב שלם וחזרו, או לא נתגיירו בלב שלם יעוי"ש].

ולפ"ז לכ' נחמים סיכא דסום ספק לשם אישות בדישבד ג"כ ל"ה גר ודחי והוה ספק גר, וה"ה לדידן בחוששין עד שתחברר לדקתו, ומה"ע ייל דכל דלא נחברר לכו שחין לו פילם חחרת להתגייר אין מקבלין חותו וחין פושין ספק בידים לכתחילה.

ד) רהבה בנ"ד שמסגיירת עית להנשת הי' מקום לפקפק אף איינ דמחגיירת בלב שלם, דהא מבוחר כבכירות ל"ח נכרי שבח לקבל דברי תורה חון מד"ח חין מקבלים הותו ר"י בר"י חומר אפילו דקדוק אחד מד"ם וכ"ב סרמב"ם פישר מס' ה"ב ס"ח, וכיון שרלונס לסנשח לו ולשבור של דקדוק אחד מד"ם אין מקבלים אוסה. אולם נראס דהדין דנטען על האשה לא יבאנה האיסור רק עליו ולא פליה, וכמ"ש הנוב"י הכלל דכל מקום דמני "לא ישאנה" האיסור עליו, ונלא מנשא" האיסור עליה, ואע"פ דאס כאיכור שליו ממילא אסורה בלפני עור ליים מכשול, ואף כחיסור דרבנן יש היסור לפני עור, וכמו שלידד כשו"ם פנ"י ובמנח"ח דבאיסור דרבנן איכא לפ"ע דאוריימא דלא גרע מתשיא שוס שאינה הוגנת, מ"מ י"ל כיון דאם ניסת לא סלא, א"כ אין בזה נוף איסגר, רק אסור לכתחלה, משום הסר ממך עקשות פה, ואפשר דעל איסור דלכתחלה אין דין דלפ"ע ל"ח מכשול, ולבד זה נראה דדין זה דנכרי שבא להחגייר ולקבל עליו כל המלוח חון מדקדוק אחד בא שברהם מד'ם דחין מקבלין חותות היינו במסנה שלח לקבל ושיהיי מוחר לו דבר זה מן הדין, כזה אין מקבלים אותו דאין שיור וסנאי בגירות ואין גירות לחלאין, אבל במי שמקבל שליו כל המצום, רק שברעתו למבור לתיאבון אין זה חסרון

בדין קבלת המלות. ומה"ט נראם מה שחשש הרה"ג מהר"י פאזמן לגייר לפי שלא ישמור דיני ישראל כסלכם, אפ"ל דאין לחוש לוה כיון דמקבל שליו כל המלום אף שחושב לעבור של איזה מהמלום אח"ב למיאבון, מ"מ אין זה מניעה לקבלת המצום, ודוקה היכה שמחנה שלה לקבל שליו זהו חשרון בקבלת המצות דמשכב. אולם היכא שברור הדבר שבודאי יעבור אחרי כן על איסורי חורה חלול שבח ואכילת עריפות ואנו יודשים בכירור סומו שאינו מסגייר רק לפנים ולבו כל פמו, הרי אומדנה דמוכח שתה שהומר שמקבל מליו המלום לאו כלום הוא א"כ זהו חסרון בקבלת המלוח דמעכב [ושיין בשו"ם חמדם שלמה חיו"ד פיי כ"מ וסי' ל' דהודעה המלות וקבלת המלות שני ענינים הם, דקבלת המלות הוא בסתם שקבל שליו לכנום בדת יהודית, והודעה המלות להודים

נשוחי